

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ 27/5/15

ΘΕΜΑ Α

Το παράδειγμά του παρακίνησε κάποιον παπουτσή να μάθει τον ίδιο χαιρετισμό σε ένα κοράκι. Για πολύ καιρό κόπιαζε μάταια: κάθε φορά που το πουλί, δεν απαντούσε, ο παπουτσή συνήθιζε να λέει: «Κρίμα στον κόπο μου!»

Αν, όμως, τύχει να χάσουν την εξουσία, όπως συμβαίνει συνήθως, τότε γίνεται αντιληπτό πόσο υπήρξαν στερημένοι από φίλους. Αυτό είναι που λένε ότι είπε ο Ταρκύνιος, όταν ήταν εξόριστος: «Τότε κατάλαβα ποιους είχα πιστούς φίλους (και) ποιους ψεύτικους (άπιστους), όταν πια δεν μπορούσα ν' ανταποδώσω τη χάρη (την ευγνωμοσύνη), ούτε στους μεν, ούτε στους δε».

Η Πορκία, σύζυγος του Βρούτου, όταν είχε μάθει το σχέδιο του άντρα της να δολοφονήσει τον Καίσαρα, ζήτησε (ένα) ξυράφι μανικιουρίστα τάχα για να κόψει τα νύχια της και αυτοτραυματίστηκε με αυτό, επειδή της γλίστρησε δήθεν κατά τύχη. Έπειτα ο Βρούτος, που οι υπηρέτριες τον κάλεσαν με τις φωνές τους στην κρεβατοκάμαρά της, ήλθε για να την μαλώσει, επειδή τάχα είχε κλέψει την τέχνη του μανικιουρίστα.

ΘΕΜΑ Β

B1α.

pari

diutius

inopum

haec

quo

neuter

cultelli

ungues

mihi

eius

B1 β. Ea exempla sutores quosdam incitaverunt(-ēre)

B2

doctu

respondendo

solentium

perdam

faciendus

casuris

sunto

diceremur

fert

referre

interface

cognoscetis

elaberentur

resecuerit

obiurgavisse

ΘΕΜΑ Γ

Γ1 α) quendam => επιθετικός προσδιορισμός στο suturem

salutationem => αντικείμενο έμμεσο στο doceret

diu => επιρρηματικός προσδιορισμός χρόνου στο impendebat

frustra => επιρρηματικός προσδιορισμός τρόπου στο impendebat

avis => υποκείμενο στο ρήμα respondebat

dicere => αντικείμενο τελικό απαρέμφατο στο ρήμα solebat(ταυτοπροσωπία)

inopes => κατηγορούμενο στο υποκείμενο του ρήματος fuerint

exultantem => χρονική μετοχή συνημμένη στο υποκείμενο Tarquinium (δηλώνει το σύγχρονο και συγκεκριμένα, μια συνεχιζόμενη πράξη στην διάρκεια της οποίας συμβαίνει μια άλλη)

uxor => παράθεση στο Porcia

se => αντικείμενο στο ρήμα vulneravit (άμεση αυτοπάθεια)

clamore => αφαιρετική ποιητικού αιτίου (της αιτίας) στο vocatus

incubiculum => εμπρόθετος προσδιορισμός κίνησης σε τόπο στο vocatus

Γ1 β) Vocatus => postquam Brutus vocatus est.

Ο σύνδεσμος postquam ακολουθείται από Οριστική Παρακειμένου γιατί εξαρτάται απ' το venit που είναι ιστορικός χρόνος. Εναλλακτικά μπορεί να τεθεί και Οριστική Υπερσυντελικού (vocatus erat).

Γ2 α) Homines dicunt Porciam, Bruti uxorem, cultellum tonsorium poposcisse.

Γ2 β) Quod Tarquinius fertur dixisse exulans.
Με το ρήμα fertur (Παθητικό λεκτικό) παρατηρείται άρση του λατινισμού του ειδικού απαρεμφάτου. Επομένως το υποκείμενο του ρήματος και η συνημμένη σ' αυτό μετοχή exulans τίθενται σε ονομαστική (ταυτοπροσωπία).

Γ2 γ)

Ο υποθετικός λόγος είναι πρώτο είδος, ανοιχτή υπόθεση με υπόθεση στο παρελθόν (cecidissent) και απόδοση στο παρόν (intellegitur)

α) Quod sic caderent, intellegeretur (παρόν)

β) Quod sic cecidissent, intellectum esset (παρελθόν)